

תמצית העמוד

סיכומי גמרא רש"י קצרים וברורים ללומדי העמוד היומי

גליין 10 | שבת ע"ד: - פ"ה: | תמוז ה'תשפ"ד

ע"ד: ביריה בורמוסין- אסור לברור התרומוסין מתוך פסולת שלהם, דחשיב כבורר פסולת מתוך אוכל, כיון שהם צורכים שמוצא 'ז פעמים, ואם לא שקלי ליה לאוכל מתוך הפסולת **מסרה**, אולי התרומוסין שמוצאי דים כפסולת. ונמצא שהוציא פסולת מתוך שאר התרומוסין שבאמת הם אוכל, וכתב רש"י שיתור נראה כפי הגירסה ואי לא שקלני ליה מסרה, והיינו שיש מהתרומוסין שנספיק להם ביטול אחר, ויש שצריכים יותר עד ו' פעמים, ואם מוציא את אלו שלא נגמר ביטולם הרי הוא כמוציא פסולת מתוך אוכל, כיון כי שאם יטארים שם הם סירוחו, ואלו שנגמר ביטולם הם כאוכל כיון שהם לא סירוחו. ורבינו הלוי גורס ואי שקלי ליה מסרה, והיינו שמה שהוא מוציא ניטוח בין אצבעותיו וממאס, ולכן זה נחשב פסולת.

המשך ביאור הל"ט מלאכות

הגמ' הלחן מביארת את הל"ט מלאכות, אילו איסורים כלולים בהם מלבד האב מלאכה הפשוט, והיכן היה בנושכן מלאכות אלו.

הטוחן- החותך סילקא או עצים להחיות דקת, חייב משום טוחן, ואם מקפיד על מידת העצים חייב משום מחתך.

האופה- נקט אופה ולא מבשל משום סידורא דפת. הזוהק יתד לח לתנור ליבשו כדי שהוא יתקשה, אף שכוונתו לחזק את היתד, חייב מזה מבשל, מפני שהוא מתרפה לפני שהוא מתקשה והרפיו הוא היתושל. המתין זמן חייב משום מבשל, אע"פ שהופת חוזרת ומתקשה.

מנין המלאכות בעשית חבית- העושה חבית של חרס מתחייב ז' טחאות- טוחן את הרגבים ושוחקם הדק, בורר הגיריות הסות, מרקידים בנפה, מגבל (לש- את הטיט, מסרה (מטמקת) את הטיט, מבטיח את האש בגוזז, ומצריך את החבית. ונתבאר חייב גם מנשום מכה בפטיש, שטח עליו טיט כדי שיהיה עבה וחזמו ישרמו בתוכו, וזה גמר מלאכתו, אבל בחבית המלאכה נגמרת מאליה בתנור.

מנין המלאכות בעשית כוורת- העושה כוורת של קנים חייב י"א טחאות- נוטע וקוצר כוונתו את הקנה והוא צריך להם. מנטעו שאנוספס, בורר הקנים היפים, מחליק (- מתמקת) את הקנים, טוחן כבשוחתן את הקנים עד ו' (א"ל בשקודה, ולא חוריא, דמלאכה שאניה צריכה לגופה היא), מחתך שחוחתכם לפי מידה, מיסק על השתי, העושה שם פתי ניון, אורג את הערב בשתי, מכה בשוחתן כשחותרו לאחר האריגה כדי להשתוות, ואם עושה שמה שפה חייב גם משום תנור וקושר. ואין להיטוב שישום בונה, דאין בין ככלים.

הטווה צמר ע"ג בהמה- לריוח"ח חייב משום גוזז מנפץ טווהו, ולרב כהנא פטור כיון דאינו כדרך המלאכה, ואף שבמלאכת המושכן טוו ע"ג העיזים, חכמה לא יתירה שאנן אבל הדיית אף דרובי כבך.

התולש נוצה מכסה העוף וקטמה לרומא כדי להניחה בכר וססה, ומרטה לצד הזנב ונתון השיער בכר וכסה, חייב בשום גוזז, מחתך כיון שהוא מקפיד היכן בדיוק לחתוך, וגם מן הקנה ללא השיער הוא אורג כובעים, וממחק.

הקושר והמתיר- שכן צדי חלזון (דג קטן שעולה אחת לשבעים שנה) לצורך התמלת קושרין ומותרין' כדי ליטול חוטים מרשת אחת ולהעבירה לרשת אחרת. ואין לומר שהיתה קיימת ביותדת האהילה, שהרי זה שותק על מנת להתיר, וכל קשר שאינו של קייטום אין חייבים עליו. ואין לומר שהיתה קושרה באוריא ויריעות שפנסקת להם נימא, דא"כ היכן מצינו מותר, ואין לומר שאם הזדמן לעשות שני קשרים במקום אחד, היו מתירים קשר אחד אחרי האריגה כדי שיהי לא יתיה בולט, דאם לפני מלך שרש ודם אין עושים כך מפני שרואים את תגוב ביריעה, כ"ש אין עושים כך לפני מלך מלכי המלכים הקה"ב.

התופר שתי תפירות חייב, והוא שקשורן, דאל"כ פטור כיון דאינו מתקיים.

הקורע ע"מ לתפור- שכן יריעה שנפל בה דרנא (-שתולעת יקבה בו נקב עגול) קורעין בה ותופרין אותה כדי שהתפירה לא תגרום שהיריעה תהיה מקומטת.

ע"ה- המוות חוט של תפירה כדי להדק ולחבר את החתיכת הבנד שנופרדו מעט, חייב מפני שזו היא תפירותו.

הלומד דבר אחד אפילו דבר תורה מומין האדוק בעבודה זה ומנדיף תמיד את השם ומסית אנשים לע"ו, חייב מיתא, אבל מוטב אף דמתים לא ימצא בן וכו' ומכסף" מותר ללמוד ממונן כדי להבין איך להגבל מזה ולהורות שאם נביא יעשה יקר כן לפניך קטן, שהוא אומנין, דתריבין "לא תלמד לעשות".

מצוה לחשב תקופות ומזלות, דתריבין "כי היא החכמתכם ובינתכם לעיני העמים", והכמוז זה ניכרת לעיני העמים, שלפי אילו שעה המתחלת לשמש בניסת החמה למזל, הוא יודע אם השנה תהיה נשומת או שחונה. והיוודע לחשב תקופות ומזלות ואינו מחשב אותה ללמוד ממונ, ועליו הכתוב אומר "את פועל ד' לא יביטו וכו'".

הצד חלזון ופוצעו (-דוחקו בדידי כדי שיצא דמו), לרבי יהודה חייב משום צד ומשום דש, ולרבנן אין דישה אלא בגידולי קרקע. והא דאינו חייב משום נטילת נשמה, לריוח"ח איירי שפצעו מות, ולרבא אפי' פצעו חי חשיב מתעסק לגבי נטילת נשמה ולא חי מלאכת מחשבת כיון שאינו מתכוין שיעת, ואף שזה פסיק רשייה, שאני הכא דניחא ליה שיהיה כדי שהדם יהיה צלול יותר, ורק דברו שלא אכפת לו אם יקרה או לא, ואינו מתכוין, מחייב ר"ש בפסיק רישיה.

ע"ה: שוחט- לשמואל חייב משום נטילת נשמה, וזה היה בנושכן באילים מאדמים ובחטט ובחלזון, ולרב חייב אף משום צובע, דניחא ליה שיהיה בית השחיטה צבוע ויהיה ניכר שהיום היתה השחיטה, כדי שירצו אנשים לקנותו, וחייב שחטים.

המולחו והמעבדו- כיון ששניהם זה עיבוד שהרי המליחה היא לצורך העיבוד, יש למנות רק אחד מהם במנין הל"ט מלאכות, ובמקום השני יש למנות שריטוט, שמשרטטים הרעננים בעור לפי המידה שהם עומדים לחתכו, וכן עשו בעורות המשכן כשחתכום.

עיבוד באוכלין- המולח בשר בהרבה מלה, והוא צריך את הבשר לדרך, לרבה בר רב הונא חייב משום מעבד, ולרבא אין עיבוד באוכלין.

ממחק- חייב מין העמודים (-מחליק את הקרקע שבין העמודים), והממרח רטיה בשבת, חייב בשום ממחק.

מחתך- המגורר ראשי כלונסאות בשבת חייב משום מחתך.

המכה בפטיש- המוסתת את האבן מחליק אותה אחרי שהצבה מההר הצר צורה בכלי שעומד לכך כדי לנאותו, המנפח בכלי זכוכית, והנוטל ראשי טוחין הלתלים ביריעה או קשים וקסמים שאנרגו בה בלי כוונה והוא מקפיד עליהם, וכל מויד' דאית ביה גמר מלאכה, חייב משום מכה בפטיש.

הכותב והמוחק- הכותב אות אחת בגודל ב' אותיות פטור, כיון שבקבשי המשכן כתבו שתי אותיות, אחת בכל קיש, אבל המוחק אות אחת גדולה כדי לכתוב במקומה ב' אותיות חייב, כיון שהשכיבת המלאכה היא משום שכוונתו לכתוב.

תולדה במקום אב- לתנא דמתני' חייב אחת ולר"א חייב שתיים.

השוטב והמדקדק- רבי יהודה הוסיפם על מנין המלאכות, ואמרו לו שהשוטב (-השוואת חוטי השתי ע"י הכרזה) הוא בכלל מיסק, והמדקדק הוא בכלל אורג.

שיעורי הוצאה

מדאורייתא אין אדם חייב על עשית מלאכה אלא אם הוא עשה אותה בשיעור מסוים, כל מלאכה לפי עיניה, לפי חשיבות אותו דבר כלפי אותה מלאכה. אמנם אסור לעשות גם פחות מכשיעור, ונתחלק אבוראים (וימא ע"ד), האם חצי שיעור אסור מן התורה (וכך ההלכה), או רק מדרבנן.

כשר להצניע ודרך להצניע כמוהו- אין חייבים משום הוצאה אלא על דבר הכשר להצניע, לאפוקי עצי אשירה שהם אסורים בהנאה ומואסים וצריך לאבדם. ודם דמו הוא נחלשו, אם מצניעים אותו לשורא, או שכיון שאדם שחתול אוכל את שרוב בני אדם מצניעים כמוהו, ואז המוציא חייב אפי' ישיר שאין שיעור זה חשוב לו. אבל דבר שאין רגילים להצניע אינו חייב עליו אלא המצניעו, ושאר בני אדם פטורים, ורבי שמעון סובר שגם בדבר שרגילים להצניע, אינו חייב עליו אלא המצניעו, (מורש"י שטעמו שמי שרגיל להצניע שיעורו זה חייב אפילו אם לא הצניעו, ולפי זה לא יצטטאר לקטן ע"ז: שרק מי שהצניע בפועל חייב, והינו דוחקא בשיעור שאין דרכו להצניע, דאם לא הצניע פטור, ואם הצניע חייב). ורבי שמעון בן אלעזר סובר שדבר שאינו כשר להצניע ואין רגילים להצניע והוכשר לאחד להצניעו, והוציאו אדם אחר, נתחייב זה במחשבתו של זה.

ע"ו, **שיעורי הוצאה במאכלי בהמות**- שיעור הוצאת תבן הוא כמלוא פי פרה, ואם הוציאו לכולל שפיו גדול יותר משל פרה כמלוא פי פרה, לרב דימי לרבי יוחנן חייב כיון שזה ראוי לפרה, ולרשי לקיש פטור, וחזר רב רבי יוחנן, ולרבינן לכו"ע חייב. שיעור הוצאת עצה (תבנן של מיני קטניות) הוא כמלוא פי גמל כבישיעור פי פרה לא, כיון שאינו ראוי לפרה אלא ע"י הדחק, ואם הוציא עצה כמלוא פי פרה לפרה, לרבינן בזה נתחלק ריוח"ח ור"ל, לריוח"ח פטור ולר"ל חייב, ונתחלק אם אכילה ע"י הדחק שמה אכילה. שיעור הוצאת עמיר (קיש של שיבולים) הוא כמלוא פי טלה, והיינו כגרוגרת, אבל בשיעור פי גדי לא, מפני שאינו ראוי לגדי. שיעור הוצאת עלי שום ועלי בצלים, לחים הראויים לאדם- כגרוגרת ולא בשיעור פי גדי, שיעור שלחם אינם ראויים לגדי, יבשמים ועשבים שהם ראויים בין לשה בין לגדי- כמלוא פי הגדי.

צירוף לשיעור הוצאה- שני עשבים ששיעורם שונה אין מצטרפים לשיעור החמוד כיון שהדבר השני אינו חשוב כמו הראשון, אבל מצטרפים לשיעור הקל כיון דחזו יחד לדוגמא מה ש' לו לפטור, ות למוכר להכרם יחד כדי שלא יעופו ברות, וכמו שמיציעו שהבדג (שיעורו על ע"ד), והשקו על ג' טלמאות מדרס חוב להעשות חב הטלמאה) והשק (שיעורו ז' על ז'), והשקו על ח' (שיעורו ז' על ז'), והעור והמפץ (שיעורו ו' על ו'), מצטרפים לשיעור קבלת טלמאה מפני שראויים ליטמא יחד בטלמאות מושב', אם עשה משהם יחד מרדעת של חמור טעף על טעף, שבוה אין מקפידים אם הוא עשוי משני מינים.

ע"ו: שיעור כל מאכלי אדם כגרוגרת, ומצטרפים זה עם זה מפני ששיעורם שוה, אבל הקליפות והגרעונים העוקצין (-גנב הפרי שהוא עץ בעלמא) הסובין (-קליפת החטים הנותרת מחמת הבחישה) והמורסן (הנשאר בנפה), אינם מצטרפים לשיעור כגרוגרת, (אמנם לענין חלה הסובין והמורסן מצטרפים לקמח לחיוב חלה בשיעור חמשת רבעים קמח ועוד, מפני שעניו אוכל פירו בעיסה בלושה, וקרינן ביה "לחם ארץ"), אבל לענין שבת בענין דבר חשוב, ובסתמא אינם אוכל). קליפי ערשית המהבשל בין השירונים שהוא מוגז בשני חלקים מים וחלק אחד יין אינו יין. שזוהו שיעור מזיגה), ו"ל שני השירוני הוא יין חלש, אי נמי לא נתנו שיעור זה אבל לענין מראות הדמים, שביותר מזה אינו מראה דם וטחור מזה שדם ירוק טהור, אלא עלטעמא ביין חמוצה בג' חלקים מים. וחייב על הוצאת רובע רביעית אף שהוציאו בלא המים, דכיון שהוא ראוי למזיגה יש בו חשיבות.

המוציא יין

שיעורי הוצאה -המשך

יין- כדי מזיגת כוס יפה, והיינו כוס של ברכה –ברכת המזון, שהצריכו הכמים (מכרות ב"א) לפנותו ולעשות לו עיסור ועיטוף הדרה ושיפיה ושיהיה חי ומלא, שצריך שיהיה בו רובע רביעית הלוג יין, ושיעורו זה הוא כדי שכשמיזוגנו בג' חלקים מים יעמוד על רביעית, דלרבא כל יין שאין בו שלשה חלקים מים וחלק אחד יין אינו יין. ומה שצניעו בין השירונים שהוא מוגז בשני חלקים מים וחלק אחד יין אינו יין. שזוהו שיעור מזיגה), ו"ל שני השירוני הוא יין חלש, אי נמי לא נתנו שיעור זה אבל לענין מראות הדמים, שביותר מזה אינו מראה דם וטחור מזה שדם ירוק טהור, אלא עלטעמא ביין חמוצה בג' חלקים מים. וחייב על הוצאת רובע רביעית אף שהוציאו בלא המים, דכיון שהוא ראוי למזיגה יש בו חשיבות.

ע"ו: יין קרוש- לרבי נתן שיעורו בכזית מנטיעיקר היה שם כזית, וכיון שבקבשו לא שייכת מזיגה, צריך רביעית שלימה. והנהגה כדי נבילה, לבית הלל טמא ברביעית, והאיל

ויכול לקרוש ולעמוד על כזית וכיון שבקבשו לא שייך מזיגה צריך רביעית שלימה. (ובית שבזאי מקבליה בזה ומסתררים והיינו שאינו מטמא אדם בטלמאת נבילה, כיון שאינו כבשר, אבל מטמא טלמאה קלה). רב יוסף מדימה יין יבש לדם, ואבוי מחלק דיין קליש ודם סמויך, וי"ל שלרבי נתן בדם אף פחות מרביעית יהיה בו כזית כשקירשו, וי"ל שלרבי יוסי רבבי יהודה יין שהוא קלוש יוצא מרביעית פחות מכזית, ויהיה חייב אף בפחות מכזית.

ע"ז: חלב- של בהמה כדי גמיהא. (גמיהא זה מלשון "הגמייאני נא מעט מים מכדך", ואין גורסים כדי גמיהא. וגרעינים זה מלשון "ונגרע מערכך". וגחלים עוממות זה מלשון "ארזים לא עממוהו") (-החשיכו מריאה). ומעמצין זה מלשון "ועוצם עינינו"). וחלב של אשה ולובן של ביצה שיעורם כדי ליתן במשיפה של קילור.

קילור- שיעורו כדי שיפה במים לשני עניים. ורב אשי מסתפק אם חייב בכדי שיפה או רק בכדי אחיזה ושיפה, תיקו.

דבש- שיעורו כדי ליתן על הכתפת (י"מ מכה בנב סוסים וגמלים מחמת המשאת, וי"מ מכה בעצי' הוד או הרגל), רב אשי מסתפק אם על כל הכתפת, או על הקצה העליון, תיקו.

כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא דבר אחד לבטלה. הגמ' מפרטת מה התועלת בבריאת כמה מיני בעלי חיים.

חמשה מקומות מצנינו שאימת החלש על הגיבור.

רב יהודה פירש לרב זירא כמה דברים הנעשים בעולם (העיזים שסתמן שחורות הולכות לפני הכבשים שסתמן לבנות, כברייתו של עולם. אחורי הכבשים מוכסה מפני שמתכסים בצמרם, ואחורי העיזים מגולה מפני שאין מתכסים בצמרם. זנב הגמל קצר מפני שהוא אוכל קוצים, ושל השור ארוך מפני שהוא דד באגמא וצריך לגרש את היתושים. קרני הגמלא (וי"א ארבה) רכות מפני שהיא דרה בין עצי ערבה, ואם יהיו קשות נינדו ממקומם ע"י העצים ותתעורו. ועפעץ התרינגול עולה למעלה כשעוצם עיניו ובשאר הבריות העליון שוכך על התחתון, כיון שהם דרים על קורות ואם יכנס לעיניה עשן הם יתעוררו). ומקור כמה מילים (דשאי- דרך שם. דרגאי- דרך גג. ומתכוליתא- מתי תכלה דא. ביתא- בא ואיתביה בה. וכו').

שלשה כל זמן שמקמינן מוסיפיה גבורה- דג נחש וחזיר.

שמן- שיעורו כדי לטוך בו קטן. לרבי ינאי הכונה לאבר קטן של קטן בן יומנו, וכן איתא בברייתא דבעת רבי שמעון בן אלעזר. ולרבי נתן השיעור הוא אבר קטן (-אחד מפרקי אצבע קטנה) של גדול, או אבר גדול של קטן.

ע"ה, **דבר הראוי לשני שימושים** הולכים אחרי השימוש השכיח אפילו לקולא אם השימוש השני אינו שכיח, דבסתמא הוא מיעוד לשימוש השכיח. ועל כן יין וחלב שיעורם להוצאה הוא לפי שתיהם ולא לפי שיעורם לרפואה שהוא בכדי לשוף את הקילה, שכיון שדמיונם יקרים רגילים לשוף במים, אבל דבר ששני השימושים בו מצויים, שחף שאין מקומו לרפואה קטן לחומרא, ועל כן דבש שהשימוש בו לרפואה מצוי שאין משקה אחר ראוי לביתו, שיעורו בכדי ליתן על הכתית אף ששיעורו לאכילה גדול יותר וגם מצוי.

מים- כדי לשוף בהם את הקילור שנתנים על העין, ואף שהשימוש לרפואה אינו שכיח והשימוש שליטה שכיח דאין שותפין יין אלא בסעודה, לאבוי איירי בגליל שהיו שפים את הקילור דווקא בשם לו בין או חלב מים שחיו עניים, והלכך רפואתו נמי שכיחא, ור"א אמר שחף שאין מקומו לרפואה קטן לחומרא, ועל כן דבש שהשימוש בו לרפואה קילור כיון שאינם מקרישים על גבי העין ואינם מפריעים לראיה, זהו שיעורם להוצאה.

דם- שיעורו ברביעית. רשב"א אומר שדם של תרנגולת הבר שיעורו כדי לכולל עין אחת, מפני שכך עושים לרפואת ברקיות. ורשב"ג אומר שדם של כרושתניא שיעורו כדי לכולל עין אחת, מפני שכך עושים לרפואת יארוד (י"מ נבלול, וי"מ לחורזו, וי"מ יעקטת על פון שפוצץ קטן כדי לסגן בו את היין מהפסולת והקמחיים. רבב (-שומן או שטן) כדי לסוך בתנור תחת עוגה קטנה, שזה כסלע או כגרוגרת. מוכיך כדי לעשות כדור קטן, והיינו כאגוז.

מחלוקת ר"ש ורבנן- לרבנן שיעורים אלו של הוצאה הם למי שלא הצניע והוציאו, כגון תלמיד (כגון שלויא דגרי) שאמרו לו רבו לפנות את המקום לסעודה, שבדבר שאינו חשוב לכל, אינו חייב אלא אם הצניעו, וה"ה בהוציא המצניע, ונקט סיב' הגדול סביב הדקל כדי ליתן על פי שפוצץ קטן כדי לסגן בו את היין מהפסולת והקמחיים. רבב (-שומן או שטן) כדי לסוך בתנור תחת עוגה קטנה, שזה כסלע או כגרוגרת. מוכיך כדי לעשות כדור קטן, והיינו כאגוז.

גמזי- כדי לעשות תלאי (-מתלה) לנפה וכברה. ולר"י כדי לעשות בו מידת מנעול לקטן להראות לאימון איל מידה הוא צריך. ובכל מקום שרבי יהודה חולק על הכלמים, שיעורם של הכלמים גדול יותר.

ע"ח: שיעור הוצאה בכמה דברים- חבל כדי לעשות אוזן לאחור בה קופה, (דאין עושים עם חבל טלאי לנפה ולכברה, כיון שהוא עושה חריצים). הוציין (-עלים של לולבי דקל) כדי לעשות אוזן לסל כפיפה מצרית העשוי מנזרים של דקל. סיב' הגדול סביב הדקל כדי ליתן על פי שפוצץ קטן כדי לסגן בו את היין מהפסולת והקמחיים. רבב (-שומן או שטן) כדי לסוך בתנור תחת עוגה קטנה, שזה כסלע או כגרוגרת. מוכיך כדי לעשות כדור קטן, והיינו כאגוז.

גמזי- כדי לעשות תלאי (-מתלה) לנפה וכברה. ולר"י כדי לעשות בו מידת מנעול לקטן להראות לאימון אילו מידה הוא צריך. ובכל מקום שרבי יהודה חולק על הכלמים, שיעורם של הכלמים גדול יותר.

נייר (מעשבים הוא עשוי), כדי לכתוב עליו קשר מוסכין – אישור ששילם את המכס או שמהלו עליו על המכס ויכול יחול לעבור הנהר, והיינו שתי אותיות גדולות מאותיות שלטו והא

תמצית
סיכומי צגרא, הלכה ומסכת
7692282@gmail.com

לדעת
מכתבים שמיניים
בדף ראשון משמרי, חתום ואמנותי ומסד
0737-289-669

תחזו תשפ"ד

מכתבים ב'עמוד היומי'

ניתן לשמוע שיעורים על פרה"ש
ש"ק ומענדלים, משנ"ב, ספרי מוסר ועוד
בטלפון 03-6171132

ניתן לעשות את המבחנים
בטל: 0737-289-669
7692282@gmail.com
ובעמדות זריזים פלוס' (לדעת)

מבחן 4 < פ. דברים-חזון
שבת פ"ו - פ"ט

מתי לפני מתן תורה נאמר הפסוק "והיו נכונים לשלישית ימים אל תגשו אל אשה?"
א' י"א ברביעי, וי"א בחמישי.
ב' י"א ברביעי, בהשכמה, וי"א ברביעי, וי"א בחמישי.
ג' י"א בשלישי, י"א ברביעי בהשכמה, וי"א בחמישי.

מתי עסקו הנשים בפועל לפני מתן תורה (לפי מתימור)?
א' בערב שבת.
ב' בבילי שבת.
ג' בשבת בבוקר.

לולא שמשה היה מוסיף עוד יום למצות פרישה, מתי היה מתן תורה (לרבי יוסי)?
א' בה' סיון.
ב' ב' סיון.
ג' ב' סיון.

באיזה יום בשבוע שחטו את הפסח במצרים, ובשנה שאחריה? (שיטות המזכירות בגמרא)?
א' במצרים שחטו ביום רביעי וי"א ביום חמישי, ובשנה שאחריה בשבת.
ב' בשנה הראשונה לכי"ע ביום רביעי, ובשנה שאחריה בשבת.

ג' בשנה הראשונה ביום רביעי וי"א ביום חמישי, ובשנה שאחריה ביום ראשון.

מבחן 3 < פ. מטות-מסעי
שבת פ"ב - פ"ה

מי מטמא באבן מסמא?
א' נדה וזבה, וכליה, שרץ, ובעבודה זרה מחלוקת.
ב' נדה וזבה, וכליה, ובעבודה זרה מחלוקת.
ג' נדה וזבה, ובעבודה זרה מחלוקת.

דבר טמא שהטיט דבר טהור, באיזה טומאות הדבר הטהור נטמא (גמרא ורש"י)?
א' זב, מת, ובעבודה זרה מחלוקת, ונכרי ונכרית מדרבנן.
ב' זב, ובעבודה זרה מחלוקת, ונכרי ונכרית מדרבנן.
ג' בכל הטומאות.

מהו שיעור האיסור והטומאה בעבודה זרה?
א' בכיות.
ב' לענין איסור טומאה בכנדסה, ולענין איסור הנאה אפי' בפחות.

ג' לענין טומאה בכיות, ולענין איסור הנאה אפי' בפחות.

מהם דיני טומאת כלי חרס?
א' נטמאים במגע ומדד, ואין להם טהרה במקוה.
ב' נטמאים במגע ולא במדד, ואין להם טהרה במקוה.
ג' נטמאים במגע ולא במדד, ויש להם טהרה במקוה.

מדוע בערוגה ששה על ששה טפחים צריך לזרוע את הזרע החמישי באמצע (רש"י)?
א' כדי שיהיה רחוק ג' טפחים ועי"ז לא ינק מהזרעים שבצדדים.

ב' כיון שאין הכר בינו לאבן שבצדדים נולא שמרחיק כדי יניקה.

ג' כר לזמדים מהפסקין, ואין בוה טעם.

מבחן 2 < פרשת פנחס
שבת ע"ט - פ"ב

איזה דברים שיעורם להוצאה אחרי תיקונם קטן יותר משיעורם לפני תיקונם, ומדוע?
א' סמנים זרעים ושופכים.
ב' עור וצמר.
ג' שטר שזכתב ועדיין לא נחתם.

מהו הפרשה הכי קטנה בתפילין שהיא שיעור הוצאת קלף בשבת?
א' שמע ישראל.
ב' יהיה אם שמע.
ג' קדש לי כל בכור.

באיזה אופן המוציא ב' צאני גרוגרות בב' פעמים חייב?
א' כשהוציא שניהם בהנעלם אחד, לרשות אחת, אפי' אם החצי הראשון כבר לא שם.
ב' כשהוציא שניהם בב' העלמות, לרשות אחת, והחצי הראשון עדיין שם.

ג' כשהוציא שניהם בהנעלם אחד, לרשות אחת, והחצי הראשון עדיין שם.

האם מותר לסוד את ביתו בסוד?
א' אסור, אא"כ עירב בו תבן או חול.
ב' אסור אא"כ עירב בו תבן, ואם עירב בו חול מחלוקת אם מותר.

ג' מותר, ואם עירב בו תבן או חול מחלוקת.

למי איזה דין יש מחלוקת בשיעור האבנים שתקנותים בהם בבית הכסא (רש"י)?
א' חוב הוצאה בשבת.
ב' איסור פלטול מוקצה בשבת.
ג' איש הדינים ת"ל תנאים באותו נדון.

מבחן 1 < פרשת בלק
שבת ע"ה - ע"ח

איזה איסור מבואר בגמ' על המנפח בכלי זכוכית?
א' בונה.
ב' מכח בפטיש.
ג' משרטט.

דברים שאין שיעורם שוה, האם הם מצטרפים?
א' מצטרפים לשיעור החמור בכל גזונא, ולא לשיעור הקל.
ב' לענין טומאה מצטרפים בכל גזונא, ולענין הוצאה בשבת אין מצטרפים.

ג' אם ראוי להכנס יחד למטרה אחת מצטרפים לשיעור הקל, ואם לאו אין מצטרפים.

מה השיעור שחייבים בו על הוצאת יין בשבת (גמרא ורש"י)?
א' לת"ק רובע רביעית, ולר"ש אם הוציע רובע רביעית חייב, ואם לא הוציע שיעורו ברביעית.
ב' לת"ק רובע רביעית, ולר"ש רביעית, ואם הוציע חייב אפי' בפתות מרובע רביעית.
ג' לכ"ע יין שיעורו רובע רביעית, כיון שהוא ראוי לכוס של ברכה.

האם דם נבילה לח מטמא כנבילה (לרבי יוסי רבי יהודה)?
א' לבית שמאי אינו מטמא, ולבית הלל מטמא רק אם נקריש.
ב' לבית שמאי אינו מטמא, ולבית הלל מטמא ברביעית.
ג' לבית שמאי אינו מטמא, ולבית הלל מטמא בכיות.

מה השיעור לחייב קרבן בהוצאת שמן בשבת?
א' כדי לסוך בו אבר קטן של תינוק בן יומא.
ב' כדי לסוך בו אבר קטן של גדול או אבר גדול של קטן.
ג' מחלוקת.

דבר הראוי לשני סוגי שימושים, מה שיעורו להוצאה בשבת?
א' להומרא כפי השיעור הקטן.
ב' לקולא כפי השיעור הגדול.
ג' ו' אם הולקם השימוש הקל והחמור אינו מצוי הולכים לקולא.

איזה מן הטעמים מוזכר בגמ' כסיבה למה רבי יהודה מחייב לזה הוציא שטר פרוע בשבת (גמרא ורש"י)?
א' מותר להשהות שטר פרוע.
ב' אין כותבין שובר.
ג' צריך להראותו לבעל חוב שני.

מתי מותר להשהות שטר פרוע?
א' מותר להשהות שטר פרוע.
ב' אין כותבין שובר.
ג' צריך להראותו לבעל חוב שני.